ప్రేముడి

- మంథా భానుమతి

(గత సంచిక తరువాయి)

"హలో డాక్టర్! హౌ ఆర్ యు.." వరండాలో కూర్చుని పేపర్ చదువుతున్న సాంబడు తలెత్తి చూశాడు సంభ్రమంగా చిర పరిచితమైన గొంతు విని.

"వావ్! అన్నా.. నువ్వే! నిజంగా? ఈ మధ్యన ఎక్కడా కబుర్లే లేకపోతే అలిగావేమో అనుకున్నా. దా.. దా." సాంబడు ఒక్క ఉదుట్న లేచి ప్రసాద్‌ని గాఢంగా కౌగిలించుకున్నాడు.

"ఏదీ నాకు పరీక్షలు, ప్రాక్టికల్స్.. కేసులు. నువ్వు కూడా చాలా బిజీ కదా! మా మరదలేదీ?"

కొత్త గొంతుక విని బైటికొచ్చింది కృష్ణవేణి. సాంబడు పరిచయం చేశాడు. వంగి కాళ్ళకి దణ్ణం పెట్టింది.

"అయ్యో.. అదేంటమ్మా! నాకు అసలే.."

"మీరే కద అన్నారు మరదలు అని.. మరి ఆగౌరవం ఉండాలి. పైగా మాకు అన్నీ మీరే కదన్నా! ఏమీ అనుకోవద్దు.. నాక్కూడా అన్నా అనే పిలవాలనుంది.." అంటుంటే గొంతు జీర పోయింది.

"అయ్యో అదేంటి తల్లీ! నీకెట్లా అనిపిస్తే అట్లా." ప్రసాద్ దగ్గరగా వచ్చి తల మీద చెయ్యేశాడు.

సాంబడు గాభరాగా వేణిని చూశాడు.

"ఏం లేదు.. అచ్చు మా అన్న లాగుంటేనూ!" కళ్ళలో నీళ్లతో నవ్వేసింది వేణి. నిజమే అనుకున్నాడు సాంబడు. అప్పటి వరకూ గమనించనేలేదు.. ఒడ్డూ పొడుగూ అంతా పెద్దయ్య కొడుకు రాజా లానే ఉన్నాడు ప్రసాద్. ఎవర్నైనా ఏ దృష్టితో చూస్తే అట్లాగే కనిపిస్తారు.

"లోపలికి దా అన్నా! ఇంక మీ హాస్పిటల్ నీ చేతుల్లోకి తీసుకోవడమే మిగిలినట్లుంది కదూ!" హాల్లోకి దారి తీశాడు.

"ఇదేంటి.. ఇటు పక్కకి.." లోపలికి వస్తూ ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ప్రసాద్.

"మేరీ ఆంటీ అమెరికా వెళ్ళింది. మమ్మల్ని ఈ హాలు కూడా వాడుకోమంది. ఆవిడ సోఫాలు, కుర్చీలు అన్నీ అట్లాగే ఉన్నాయి. మా కిచెన్ లోంచి ఇందులోకి దారి కూడా ఉంది." సాంబడు తెర తీసుకుని వంటింట్లోకి వెళ్ళాడు.

హాలు చాలా పెద్దది. మేరీ చాలా కళాత్మకంగా పెడుతుంది. అన్ని వస్తువుల మీదా ఆవిడ చేతి నాజూకు పనితనం కనిపిస్తుంది, రకరకాల డిజైన్లున్న ఎంబ్రాయిడరీల రూపంలో. గుమ్మం ఎదురుగా జీసస్ బొమ్మ.. కరుణతో చూస్తూ.

పెద్ద ట్రేలో మురుకుల ప్లేటు, రెండు గాజు గ్లాసుల్లో మంచినీళ్ళు పట్టుకుని వచ్చాడు సాంబడు.

ప్రసాద్ సోఫాలో కూర్చుని మంచినీళ్ళ గ్లాసు అందుకున్నాడు.

అంతలో కృష్ణవేణి, రెండు కప్పుల్లో కాఫీ తీసుకొచ్చింది.

"అదేంటి మన డాక్టర్ కాఫీ.. టీ తాగని మంచి బాలుడు కదా!"

"డాక్టర్ తాగడన్నా! ఇది నాకు. హైద్రాబాద్‌లో అలవాటయింది. మురుకులు తీసుకోండి. నేనే చేశాను. ఇవేళ మీరు ఇక్కడ భోజనం చెయ్యాలిసిందే!" కృష్ణవేణి కప్పు తీసుకుంటూ అంది.

"నేను కాఫీ తాగేసి, మురుకులు తింటా. ఏమీ అనుకోరు కదూ?" ప్రసాద్ కాఫీ వాసన ఆస్వాదిస్తూ తాగాడు. "చాలా బాగుందమ్మా! మా శాంతమ్మ చేసినట్లే ఉంది."

కృష్ణవేణికి, శాంతమ్మ, ఆవిడ ఆదరణ గుర్తుకొచ్చాయి. నిజమే.. ఆవిడే నేర్పించింది కాఫీ పెట్టడం. అక్కడున్న రెండు రోజులూ మరపురాని మధుర స్మృతులు. తామిద్దరూ కల్సి చెయ్యీ చెయ్యీ కలుపుకుని, గోల్కొండ కోట ఎక్కడం ఎట్లా మర్చి పోగలదు? సాలార్‌జంగ్ మ్యూజియమ్ లోని అపురూప చిత్రాలు, శిల్పాలు.. ఒకటా రెండా.. ఎన్నెన్నో! ఇద్దరినీ దగ్గర చేసిన జ్ఞాపకాలు.. బుగ్గలెర్రబడుతుంటే, ఖాళీ కప్పు వంకతో లేచి వంటింట్లో కొచ్చి పడింది.

సాధ్యమయినంత వరకూ శాంతమ్మ తమని వంటరిగా వదిలేసింది. అనవసరపు కబుర్లు పెట్టుకోలేదు. సాంబడి చిలిపి పనులకి అడ్డు లేకుండా చల్లగా జారుకునేది. ఒక అమ్మని తీసుకు పోయినందుకు పశ్చాత్తాప పడి దేవుడు, ఇటువంటి అమ్మలని ఇచ్చాడేమో తనకి!

ఇటువంటి స్నేహితుడు దొరకడం నిజంగా అదృష్టం. మర్చే పోయింది.. ఈ సారి బయటికెళ్ళినప్పుడు, పబ్లిక్ బూత్ నుంచి శాంతమ్మతో, అత్తతో, డాక్టరమ్మతో మాట్లాడాలి.. ఇవేళే!

మొహం కడుక్కుని, కాస్త పౌడరద్దుకుని హాల్లోకి వెళ్ళింది.

మురుకులు తినడం మానేసి కబుర్లలో పడ్డారు స్నేహితులు. సాంబడికి తెలిసిన ప్రసాద్ క్లాస్‌మేట్స్ ఏం చేస్తున్నారో పేరు పేరునా చెప్పుకున్నారు.

"నా యమ్మెస్ అయిపోయింది. సూపర్ స్పెషాలిటీ చెయ్యాలా వద్దా అని చూస్తున్నా. నాన్నగారు పెద్దవారై పోతున్నారు. వచ్చేసి హాస్పిటల్, బిజినెస్ పనులు చూద్దామా అని.. ఏ సంగతీ నిర్ణయించుకోలేక పోతున్నా. ఈ లోగా కొత్త సమస్య వచ్చింది.."

భృకుటి ముడిచి చూశాడు సాంబడు. ప్రసాద్‌కి సమస్యా! చటుక్కున గుర్తుకొచ్చింది. అతనికి ఇంకా పెళ్ళి కాలేదు. ఇరవైఎనిమిదేళ్ళొచ్చాయి. సులోచనమ్మ అడుగుతే యమ్మెస్ అయిపోనియ్యండన్నాడు.

"అమ్మాయా?" సంశయిస్తూ అడిగాడు.

అవునన్నట్లు తలూపాడు ప్రసాద్.

"ఇంత మంచి విషయం అంత లేట్‌గా నెమ్మదిగా చెప్తారేంటన్నా? పెళ్ళి హడావుడి అంతా నాదే! రండి వంటింట్లో కూర్చుని మాట్లాడు కుందాం. నేను వంట చేస్తుంటా.." కృష్ణవేణి ఆనందంగా లేచింది.

"కొంత ప్రాబ్లమ్ ఉంది అందుకే.." నసిగాడు ప్రసాద్.

"ఆ ప్రాబ్లమ్స్ మనం సాల్వ్ చేద్దాం లెండి. రండి.." కృష్ణవేణిని ఇద్దరూ అనుసరించారు.

వంటిల్లు మరీ చిన్నది కాదు.. వెనుక పంచలోకి తలుపు తెరుస్తే బోలెడు గాలి, వెలుతురు. గాలి తగలని చోట గాస్ పొయ్యుంది. ఒక పక్కగా చిన్న ఇనుప బల్ల, రెండు కుర్చీలు ఉన్నాయి. బల్ల మీద కూరలు, చాకు, కటింగ్ బోర్డ్ ఉన్నాయి.

"కూర్చోండన్నా. మీరొచ్చే ముందే ఇవన్నీ తీసి పెట్టా. ఈ రోజు ఫలారం వద్దన్నారు మీ ఫ్రెండు. పెందరకళే భోంచేసి లైబ్రరీకి వెళ్తాన్నారు. కుర్చీలు కొంచెం సదుపాయంగా ఉండవేమో.."

వంటిల్లు చాలా శుభ్రంగా ఉంచుకుంది కృష్ణవేణి.

“ఎట్లా ఉన్నా సర్దుకుంటామమ్మా! డాక్టర్లం.. ఏడేనిమిది గంటలు నిలబడుతుండాలి.. సర్జరీకి. నీకు తెలియందేముంది. ఎక్కడో అక్కడ, కూర్చోగలుగుతే.. అంత కంటేనా?” ప్రసాద్ కూర్చుని, చాకందుకున్నాడు.

“అదేం నీవల్ల కాదు గానీ, నేను తరుగుతుంటా.. నీ సమస్య చెపుతుండన్నా.” సాంబడు చాకు లాక్కుని, బెండకాయలు ముందుకి జరుపుకున్నాడు.

ప్రసాద్ పర్స్ లోంచి ఫొటో తీసి బల్ల మీద పెట్టాడు. “తను కూడా డాక్టరే..”

“చాలా బాగుందన్నా! ఇంకేంటీ.. నీకు నచ్చిందంటే మనసులు కలిసే ఉంటాయి కదా. వివరాలు చెప్పు మరీ..” సాంబడు ఉత్సాహంగా అన్నాడు.

“అవును.. ఐశ్వర్యా రాయ్ లాగుంది.” కృష్ణవేణి సంబర పడిపోయింది.

“ఇంకేంటన్నా.. నాన్నగారికి అభ్యంతరం ఏముంటుంది? అమ్మాయి డాక్టర్. చక్కగా ఉంది..”

“మణిపాల్ లో నాకంటే ఒకేడాది జూనియర్. పీడియాట్రిక్స్ చేస్తోంది. తను చేరిన రోజే అనుకోకుండా పరిచయం అయింది.. కారిడార్లో ఇద్దరమే నడుస్తుంటే. అప్పటి నుంచీ రెండు సంవత్సరాలు రోజూ కలవడం.. కబుర్లు. ఇద్దరివీ అన్ని అభిప్రాయాలూ కలిశాయని అనను.. కానీ ఒకరినొకరు గౌరవించుకునే సంస్కారం ఉంది. ఇక్కడికి వచ్చే ముందే నా అభిప్రాయం చెప్పాను. తనకి కూడా ఇష్టమే.”

“మరేంటన్నా ప్రాబ్లమ్? ఇద్దరూ జోడీ చక్కగా ఉన్నారు.”

“వాళ్ళు చాలా బీదవాళ్ళు. తండ్రి టీ ఎస్టేట్‌లో గుమాస్తా. ఎవరో దాతలు చదివిస్తున్నారు. మణిపాల్ లో ఫీజులు చాలా ఎక్కువే.. కానీ ఈ అమ్మాయి, మంగళ, చాలా మెరిటోరియస్. అందుకని తక్కువ ఫీజ్ తో చేర్చుకుంది మానేజ్‌మెంట్. నీకు తెలుసు కదా.. మా పరిస్థితి. మా వాళ్ళలో కట్నాలు కోట్లలో ఉంటాయి. నాన్నగారితో చెప్పాలంటేనే భయం వేస్తుంది. ఎదిరించి చేసుకుని, ఈ వయసులో నాన్నగారిని బాధ పెట్టడం ఇష్టం లేదు.”

“సులోచనమ్మ సహాయం తీసుకుంటే..”

“అవును సాంబా! అందుకే నీ దగ్గరికి వచ్చాను. నువ్వే ఆంటీకి చెప్పాలి. నాకు మొహమాటంగా ఉంది. నాన్నగారికి అసలే హార్ట్ ప్రాబ్లమ్ కదా! జాగ్రత్తగా డీల్ చెయ్యాలి. సంబంధాలు వస్తున్నాయి.. చదువైపోయింది కదా అని గొడవ ఇంట్లో.” ప్రసాద్ మాటలు వింటుంటే కృష్ణవేణికి నవ్వొచ్చింది. ఇప్పుడు పిల్లలు మా గర్ల్ ఫ్రెండ్ అని పేరెంట్స్ కి పరిచయం చేస్తుంటే ఈ బాబు చాలా అమాయకుడిలా ఉన్నాడు. ప్రసాద్ మాటల్లో పడి, కృష్ణవేణి పొయ్యి కేసి తిరిగి వంటలో మునిగిపోడం వల్ల ఎవరూ గమనించ లేదు.

సాంబడికి అర్ధమయింది. ప్రసాద్ వాళ్ళ బంధువర్గంలో ఎవరూ ప్రేమ పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోరు. కోట్లాది ఆస్థులు చేతులు మారుతుంటాయి. చౌదరిగారు ఒప్పుకోకపోతే ఎట్లా? ఒకసారి వద్దంటే అంతే.. తండ్రినో, ఆ అమ్మాయినో ఎవర్నో ఒకరిని వదులుకోవలసిందే.

“సరే అన్నా! ఇవేళే సులోచనమ్మని కలుద్దాం. కృష్ణవేణీ భోజనాలయ్యాక, అంతా సర్దేసి తయారవు. నేను మా ఛీఫ్ ని పర్మిషన్ అడిగి వస్తా ఈ లోగా.

“వదినమ్మ గురించి చెప్పన్నా!”

ప్రసాద్ తనే కారు డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు.

“తనకి తెలుగు రాదు.. అదొక్కటే ప్రాబ్లం. నాన్నగారితో ఫరవాలేదు కానీ చుట్టాలతో ఎట్లాగ అని.. మనిషి ఎంత నాజూకో.. మనసు

అంత ధృఢం. అనుకున్నది సాధించే వరకూ వదలదు. మీ ఇద్దరి లాగనే!" పక్కకి తిరిగి చిరునవ్వు నవ్వాడు.. సిగ్గు పడుతున్న సాంబడిని చూస్తూ.

"అది చాల మంచి గుణం కదన్నా. అందుకే మేమీరోజు ఇట్లున్నాం. అసలు మీతో పాటుగా తెచ్చెయ్యాలిసింది. వదినని చూస్తే ఎవరైనా వప్పుకుంటారు." కృష్ణవేణి, వెనుక సీట్లోంచి అంది.

"ఎంత సేపమ్మా! మా నాన్నగారు సరే అనాలే కానీ.. ఒక రోజులో ఇక్కడుండదూ?"

సరిగ్గా గంటన్నరలో సులోచన ఇంటి దగ్గరున్నారు. ముందే ఫోన్ చేశారేమో.. ఆవిడ వీళ్ళ కోసం చూస్తోంది.

"అమ్మా!" కృష్ణవేణి పరుగున వెళ్ళి సులోచనని కౌగలించుకుంది. సాంబడు వంగి కాళ్ళకి మొక్కాడు. ప్రసాద్ దగ్గరగా వెళ్ళి హత్తుకున్నాడు.

సులోచనకి తను పెంచిన చిన్ని మొక్కలే వృక్షాలయినప్పుడు కలిగే ఆనందం కలిగింది. గర్వంగా చూసింది ముగ్గురినీ.

"వెంకటలక్ష్మికి ఫోన్ చేద్దాం. మీ ప్రోగ్రామ్ ఏమిటో తెలియదు కదా.. అందుకే రమ్మనలేదు. రండి లోపలికెళ్దాం."

ఆలోచిస్తు ఉండి పోయింది సులోచన. ఆవిడ చేతిలో మంగళ ఫొటో.

"ఆంటీ! మాట్లాడరేం?" ఆతృతగా అడిగాడు ప్రసాద్.

సులోచన మాట్లాడకుండా లేచి వెళ్ళి ప్రసాద్ నుదుటిని చుంబించింది. ప్రసాద్ మొహం లోకి వెంటనే వెలుగొచ్చింది.

"చూడ చక్కని పిల్ల. చౌదరిగారు వద్దనరు. ఆయనకి డబ్బు మీద వ్యామోహం లేదు. మనుషులంతా ఒక్కటే.. అవకాశం రావడం అనేది ఛాన్స్ అని అంటుంటారు. నేను ఫోన్ చేస్తాను. వెంటనే వెళ్ళి నాన్నగారిని కలిసి చెప్పు. సాంబడిని, కృష్ణవేణిని కూడా తీసుకెళ్ళు. మీరెళ్ళే లోపుగా నేను ఫోన్ చేసి విషయం చెప్తాను."

వంటమ్మాయి తెచ్చిన టీలు తాగి అత్యంత ఉత్సాహంగా బయలు దేరారు ముగ్గురూ.

దారిలో హాస్టల్ దగ్గర ఆగి, వెంకమ్మనీ, పిల్లల్నీ పలకరించి వెళ్ళారు.

"మీ ఫ్యూచర్ ప్లాన్స్ ఏమిటి డాక్టర్?"

కృష్ణవేణి చటుక్కున ముందుకు వంగింది. సాంబడికైతే ప్రసాద్ పిలుపు అలవాటే.. కృష్ణవేణికి కొత్తగా ఉంది.

"అట్లా ఎందుకు పిలుస్తారన్నా? మీరంతా డాక్టర్లే కద."

"అన్న పిలిచిన మొదటి పిలుపు అది. ఏదైనా సీరియస్ గా మాట్లాడాలనుకున్నపుడు అట్లా పిలుస్తాడు. అందులో చిన్నబుచ్చడం ఏమీ లేదు." సాంబడి మాటలకి ప్రసాద్ నవ్వి, అతని భుజం తట్టాడు.

"చాలా సింపుల్ అన్నా! నేను ఒక సంవత్సరం సీరియస్‌గా పిజి ఎంట్రెన్స్‌కి తయారవుదా మనుకుంటున్నా. వేణి ఎక్కడైనా హాస్పిటల్‌లో ఉద్యోగం లో చేరుతుంది. మొదటి సారి సీట్ రాకపోతే, సగం రోజు ఎక్కడైనా జాబ్ చేస్తూ మళ్ళీ చదువుతాను. మూడు సార్లు అయ్యాక.. అప్పుడు ఆలోచిస్తాం. గవర్న్‌మెంట్ కోటా లోనే రావాలి కదా. ప్రైవేట్ గా చదవలేను."

అవునన్నట్లు తలూపాడు ప్రసాద్.

"చూద్దాం.. ఎక్కడైనా తెలిసున్న వాళ్ళ నర్సింగ్‌హోమ్ లో. గుంటూరైతేనే నయం.. నీకు మంచి లైబ్రరీ ఉంది. దొరుకుతుందిలే. మంచి ఇన్స్టిట్యూట్‌లో చదివింది కదా!" ప్రసాద్ వాళ్ళింటి పోర్టికోలో కారు ఆపి, దిగాడు. వెనుకే సాంబడు, కృష్ణవేణి.

చౌదరిగారు హాల్లో కూర్చుని ఉన్నారు. ముఖంలో ఏ భావమూ కనిపించడం లేదు. ఫోన్ ఒళ్ళో ఉంది.

15

ప్రసాద్ భయంగా ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టాడు.

“రండి బాబూ! రామ్మా.. కూర్చోండి. కులాసానా? చాలా రోజులయింది.. అన్నీ సర్దుకున్నారా, పిజి ఎంట్రేన్స్‌కి ప్రిపేర్ అవుతున్నావా?”

సాంబడు, కృష్ణవేణి ఒకర్నొకరు చూసుకున్నారు. హార్ట్ ఆపరేషన్ అప్పుడు ఒక్కసారే ఆయన్ని కలిశాడు సాంబడు. కృష్ణవేణి అయితే ఆయన్ని చూడనే లేదు. ఓరగా ప్రసాద్‌ని చూశాడు.. ప్రసాద్ పెదవి విరిచాడు.. నేనేం చెప్పలేదు, నాకు తెలీదన్నట్లు.

చౌదరిగారి దగ్గరగా వెళ్ళి, పాదాలనంటి పక్కనున్న సోఫాల మీద కూర్చున్నారిద్దరూ.

“బాగున్నారా డాక్టర్‌బాబూ! అమ్మాయ్.. ఇల్లు అదీ సదుపాయంగా ఉందా?” శాంతమ్మ లోపలి నుంచి వచ్చింది, మంచినీళ్ళ గ్లాసులు తీసుకుని.

చౌదరిగారి ఒళ్ళో ఫోన్‌ని, శాంతమ్మని చూసి జరిగింది ఊహించాడు సాంబడు.

“బాగున్నాం సార్!” తమ భవిష్యత్ ప్రణాళికని చెప్పాడు సాంబడు.

కాసేపు నిశ్శబ్దం..

ప్రసాద్‌కి అసహనంగా ఉంది.. చిరచిర లాడుతోంది. తనని పలకరించడం మాట పక్కన పెడితే, మొహం కూడా చూడట్లేదు. అక్కడ్నుంచి వెళ్ళిపోదామా అనుకున్నాడు ఒక క్షణం. కానీ వివేకం మేలుకొంది. ఆయనకి ఇష్టం లేదన్నమాట. అట్లాంటప్పుడు ఏం చెయ్యాలో అనుకునే వచ్చాడు. ఇంక సమస్యేముంది.. పెళ్ళి మాటే ఎత్తడు. కానీ.. కళ్ళ ముందు మంగళ మెదిలింది, బిడియంగా చూస్తూ.

ఏదో చేసెయ్యాలి.. రెండంగల్లో తండ్రి పక్కన కూర్చుని, గట్టిగా కౌగలించుకుని భోరుమన్నాడు. చిన్నప్పుడు, తనక్కావలసినది దొరక్కపోతే అట్లాగే చేసేవాడు. చౌదరిగారు, ఏదో జరుగుతుందని ఊహించారు. అలిగి వెళ్ళిపోవడమో, పోట్లాడడమో.. కానీ ఇది మాత్రం కాదు. పిల్లలు ఎంత ఎదిగినా తల్లిదండ్రుల ముందు చంటి పిల్లలే! ఆర్ద్రమైపోయింది ఆయన మనసు.

సాంబడు, కృష్ణవేణీ బిత్తరబోయి చూస్తున్నారు.

“ఏంట్రా ఇదీ! నాకు కోపం వస్తుందనీ, వచ్చిందనీ తెలుసు నీకు.. కానీ ఎందుకు వచ్చిందో తెలుసా?” ప్రసాద్‌ని విడిపించుకుని, మంచినీళ్ళ గ్లాసు తీసుకుని, నీళ్ళతో మొహం తుడిచి, ట్రేలో ఉన్న నాప్కిన్‌తో తుడిచారు.

ప్రసాద్ గట్టిగా ఊపిరి పీల్చి వదిలి తలూపాడు.

“మీకు చెప్పకుండా అమ్మాయిని ప్రేమించాను. ఆ అమ్మాయికి డబ్బు లేదు. తెలుసు నాన్నగారూ!”

“హు.. అందుకే నాక్కోపం వచ్చింది. ఇరవై ఏడేళ్ళు, ఒంటరిగా.. అమ్మా, నాన్నా అయి పెంచిన తండ్రిని ఇంతేనా అర్థం చేసుకున్నది? ఇన్నేళ్ళ దగ్గరితనంలోనూ నీకు స్నేహితుడిని కాలేక పోయినందుకు బాధగా ఉంది. ప్రేమ అనేది, తల్లిదండ్రుల పర్మిషన్ తీసుకున్నాక పుట్టదు. ఆ సంగతి నాకు తెలుసు. నా స్వభావాన్ని నువ్వు తెలుసుకోలేదు. అందుకే నేను..” మాట్లాడలేక పోయారు చౌదరిగారు.

ప్రసాద్‌కి ఏమనాలో తెలియలేదు. నిజమే.. ముందే తండ్రి దగ్గరికి రావలసింది. ఎందుకంత భయపడ్డాడు.. తమ దగ్గరున్న ఆస్థి అంతస్థుల వల్లనా? కాదని తెలుసు ప్రసాద్‌కి. మరి? తండ్రి ఒక్కసారి కూడా ఎవరికీ దానధర్మాలు చెయ్యగా చూడలేదు. ఎవరూ, ఫలానా చౌదరిగారు మాకు ఇది చేశారు, మమ్మల్ని ఆదుకున్నారు అని చెప్పగా వినలేదు. అందుకే.. డబ్బు మనిషేమోనని అనుకున్నాడు. కానీ తన దగ్గరకొచ్చేసరికి పుత్రప్రేమ గెలుస్తుందని ఊహించలేదు.

"సారీ నాన్నగారూ! మిమ్మల్ని ఇంతలా హర్ట్ చేశాను."

"నాదే తప్పులే. నేనేం చేస్తున్నానో నీక్కూడా తెలియనివ్వలేదు. ఒకసారి ఈ ఫైల్ చూడు. అందులో అన్ని వివరాలూ ఉన్నాయి. ఇది నేనే స్వయంగా చూసుకుంటుంటాను. నీ స్నేహితుల్ని పైకి తీసుకెళ్ళు. అమ్మాయిని, వాళ్ల వాళ్ళని పిలిపించు. మాట్లాడదాం." చౌదరిగారు తన గదిలోకి వెళ్ళి పోయారు.

మిగిలిన ముగ్గురూ నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయారు.

"తీసుకోండి బాబూ!"

శాంతమ్మ తెచ్చిచ్చిన పానీయాలు తాగాక, సాంబడిని, కృష్ణవేణిని మేడ మీదికి తీసుకెళ్ళాడు ప్రసాద్. కార్లో సామాన్లు, లోపల పెట్టించమని, పని కుర్రాడితో చెప్పి.

❦❦❦

ప్రసాద్ గది, సంపన్నుల ఏకైక వారసుడి గది లాగానే ఉంది. రెండు భాగాలు.. ముందరి భాగంలో సోఫాలు, టివి వంటి పరికరాలు. వెనుక బాగంలో పెద్ద మంచం, వార్డ్‌రోబ్‌లు. సాంబడిని, కృష్ణవేణిని సోఫాల్లో కూర్చోమని తను పది నిముషాలు లోపలికెళ్ళొచ్చాడు.

"మీ సామాన్లు పక్క గదిలో పెట్టించాను. వెళ్ళి, కాసేపు పడుకోండి. బాగా అలిసిపోయారు. ఒక గంటయ్యాక, ఇక్కడే కలుద్దాం. మంగళని రమ్మని ఫోన్ చేశాను. బెంగుళూరులో మా ఆఫీస్ వాళ్ళు అరేంజ్ చేస్తారు. రేపు పొద్దున్నకి వచ్చేస్తుంది. నువ్వు రేపు పర్మిషన్ అడిగావు కదా సాంబా?"

"అది కాదు ప్రసాద్! మేమెందుకిక్కడ.. బస్సెక్కి.."

"మిమ్మల్ని తీసుకొచ్చిందే ఇక్కడ మీరిద్దరూ ఉండాలని. మంగళకి తోడుగా వేణి ఉంటుంది. మీకభ్యంతరం లేకపోతేనే.."

"అన్నా! ఇంకేం చెప్పద్దు. గంటయాక వస్తాం. లేదా నువ్వు పిలు.. ఎప్పుడు పిలిచినా వచ్చేస్తాం. నీ వెంటే మేం." కళ్ళలో నీళ్ళు తిరుగుతుంటే, ప్రసాద్ చెయ్యి పట్టుకుని, గట్టిగా ఊపి తలుపు తీసుకుని బైటికొచ్చాడు సాంబడు. కృష్ణవేణి కూడా నమస్కారం పెట్టి సాంబడి వెనుకే వెళ్ళింది.

ప్రసాద్ సోఫాలో కూర్చుని ఫైల్ తెరిచాడు.

❦❦❦

ఫైల్ చదువుతున్నంత సేపూ ప్రసాద్ కళ్ళు తుడుచుకుంటూనే ఉన్నాడు. తన ఆదాయంలో నాలుగవ వంతు దాన ధర్మాలకి ఉపయోగిస్తున్నారు చౌదరిగారు. తన ఊరు, తన జిల్లా, రాష్ట్రం.. దేశం.. ఎల్లలు లేనే లేవు. అయితే.. అన్నీ యన్‌జిఓ సంస్థల ద్వారా. రోటరీ క్లబ్ ద్వారా ఇతర దేశాల్లోకి కూడా వ్యాపించింది ఆయన ఆపన్న హస్తం.

తండ్రి మహోన్నత వ్యక్తిత్వం ముందు తానెంత అనిపించింది ప్రసాద్‌కి.

సంస్థల ద్వారా కాకుండా కొన్ని వ్యక్తిగతంగా కూడా చేసినవి ఉన్నాయి.. వేరే ఫోల్డర్‌లో! తనకి బాగా తెలిసిన స్నేహితుల ద్వారా ఆ సహాయాలని అందించారు, ఎవరికీ తెలియ నియ్యద్దని మాట తీసుకుని.. వారి అభివృద్ధిని ఎప్పటికప్పుడు తెలుసుకుంటూ

అవి చదువుతుంటే ప్రసాద్ కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి, నమ్మ లేనట్లు. కుడి చేత్తో చేసే దానం ఎడం చేతికి తెలియకూడదన్న సూక్తిని అక్షరాలా పాటించారాయన.

పూర్తిగా చదివి, సోఫాలో వెనక్కి జారగిలబడి, కళ్ళు మూసుకుని ఉండిపోయాడు. అలాగే నిద్ర లోకి జారుకున్నాడు.

అతి సున్నితంగా తలుపు మీద టకటక శబ్దం.. ఉలిక్కి పడి కళ్ళు తెరిచాడు ప్రసాద్. గడియారం ఎనిమిది గంటలు చూపిస్తోంది.

తలుపు తీశాడు.

“బానే ఉన్నావు కదా! భయం వేసింది, ఎప్పటికీ రాక పోతుంటే. అందుకే..”

“సారీ సాంబా! నిద్ర పట్టేసింది. ఐదు నిముషాల్లో వస్తా. కింద డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర కూర్చోండి. ఆకలేస్తోందా?”

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments